

[Gert Petersen.]

er blevet enige om, det kunne jeg ikke, så derfor synes jeg, det var meget passende at benytte de ord, som hr. Per Hækkerup havde anvendt den 15. maj 1970.

Dernæst vil jeg sige til hr. Per Hækkerup, at jeg slet ikke har benægtet, at det er en alvorlig økonomisk situation. I modsætning til de mere optimistiske røster, som f.eks. har lydt fra fremskridtspartiet og fra hr. Erhard Jakobsens parti i hvert fald før valget om, at der ikke var nogen særlig ko på isen, hvad økonomien angik, anser jeg den økonomiske situation for at være særdeles alvorlig. Den er alvorlig ikke bare herhjemme, men, som jeg sagde for lidt siden, i hele den vestlige eller kapitalistiske verden. Det gælder det valutariske spørgsmål, det gælder handelspolitik, det gælder en lang, lang række andre problemer. Inflationen er heller ikke noget specielt dansk fænomen, som man engang imellem skulle tro, når man hører på debatten i denne sal. Nej, inflationen hærger også i Vesttyskland, den hærger i Frankrig, i Storbritannien, i Italien, i en lang række lande.

Det er en meget dybtgående krise, der ikke kan løses med de gammeldags metoder, og dette er en gammeldags metode, den er i hvert fald 4 år gammel, for da blev den lanceret første gang af den forrige borgerlige regering. Den kan ikke løses med de gammeldags metoder, og det, jeg synes socialdemokratiet ærligt og åbent skulle sige til befolkningen, er, at disse metoder duer ikke længere.

Jeg har ikke det mindste imod, at man går ind i en forhandling, men det er da forkasteligt, at man under en sådan forhandling lader sig diktere i hovedspørgsmålene af frygt for det ene eller det andet, jeg ved ikke for hvad, men man har ladet sig diktere, man har accepteret en politik, som man tidligere har fordømt på det voldsomste, en metode, som man har fordømt.

Jeg har ikke sagt, at der ikke skulle gøres noget ved den økonomiske situation, det er ikke derfor, jeg fremdrog citatet af, hvad

socialdemokratiets ordfører tidligere sagde, men det var på grund af hans stempling af den metode, som her er anvendt, og den metode er lige så ringe i dag, som den var for 4 år siden. Der er andre metoder, der skal til for at løse de økonomiske problemer. Det beskæftigede jeg mig med i mit første indlæg, så jeg vil ikke gentage det nu. Jeg tror heller ikke, det gør indtryk lige i øjeblikket, men jeg er helt sikker på, at efterhånden som situationen skrider frem og det viser sig, at det her heller ikke hjælper noget — for det gør det ikke — så vil man rundt omkring i befolkningen i stigende grad indstille sig på andre metoder, socialistiske metoder, og hvis socialdemokratiet ikke vil være med til at tilråde befolkningen det, må vi andre tage opgaven på os.

Knud Jespersen (DKP):

Først en lille bemærkning til hr. Per Hækkerup om indflydelse og medbestemmelse. Det er også en lidt gammel travet, at man tror, at hver gang man sammen med nogen gennemfører noget halvdårligt eller heldårligt, har man indflydelse. Nej, det, man har i den sag, er ansvar og medansvar, og det var det, jeg talte om. Jeg bed også mærke i, at hr. Per Hækkerup ikke bestred, at arbejdernes lønninger ikke er skyld i inflationen, at hele den måde, hvorpå man med kapitalistiske og klassemæssige metoder søger ikke at løse, men at forværre tingene, i virkeligheden ikke er medindflydelse, men det er at bøje sig for et diktat fra den nuværende statsminister.

Så må jeg have lov til at spørge: kan det virkelig være rigtigt — jeg stiller mig selv det spørgsmål, og det gælder også hr. Anker Jørgensen — at man synes, denne økonomiske løsning er genial? Vi har lige lavet et regnestykke, og det passer, at ØK, hvis man godtager det lovforslag, der ligger her, skal have 65 mill. kr. af statskassen, Christiani & Nielsen 21 mill. kr., Danfoss 17 mill. kr., bryggerierne 14 mill. kr., KTAS 13 mill. kr., Superfos 9 mill. kr., Esso, der ikke er glad for at betale skat, 3 mill. kr., BP, der er lige